

Маріа. Ты боледувашъ Стефане! — твърдѣ боледувашъ — Азъ щѣ отидѣ да доведѣ Иванчо — онова, кое-то не можехъ да сторѣ азъ, той не бареми да ти разоноди душевно-то уныніе — и ще ти влѣе надѣждѣ въ сърдце-то — (бързо излиза).

V. ПОЯВЛЕНІЕ.

Стефанъ самъ.

Да умрѣ! — Да умрѣ! наистина не по-лесно! — Благодарѣ ти сладка Маріе! ты съ твое-то изрѣчаніе си назначила смърть-тѣ ми. — не! не ще можешъ да дойдешъ по менъ въ онаѣ непознатѣ земѣ (гроба). — На това мя осигурява твое-то дѣтенце; кое-то има потрѣбѣ отъ твоѣ-тѣ помощъ. — Да! да! какъвъ тежъкъ синъ камъкъ си свалила отъ гърды-тѣ ми; азъ нема да отидѣ въ Индіѣ. — Азъ щѣ само да умрѣ. — О! колко скоро и тихоумилно мя пробѣ отъ главѣ до петы това ново въображеніе — Азъ съмъ ся скаменилъ — смързналъ — кога-то не Маріа помокрила языка ми съ едниѣ огненнѣ капкѣ, а пламъкъ-тѣ прѣливаше, както що се прѣлива Електрическа-та искра изъ жилѣ въ жилѣ. Да, — Смърть-та ми ще направи сѣ това добро! тя ще плаче. — О! наистина! тя ще плаче по менъ! но ще ѣ настѣпи врѣме-то да влѣзне въ единъ съюзъ съ Ліубка и тогава ще ѣ дойде първа-та ліубовъ на младость-тѣ, и идуща-та пролѣтъ ако украси съ цвѣте моя гробъ, тогава ще ти пружа рѣкѣ Ліубку прѣзъ гроба ми. — Срамота ли не? или не грѣхота? — не! азъ щѣ умрѣ за моѣ-тѣ женѣ! за моѣ-тѣ ліубезницѣ! азъ щѣ умрѣ за майкѣ си! за сына си! Нека ся повдигатъ мраморни стълпове на оныя, кои-то ся умрѣли за оте-